

Иерон. А! сега работата се изменява: това не бѣхте ми казале.

Сган. Тя е една хубавица, една хубавица, ангелъ а нѣ чловѣкъ! която любж отъ сичкото си сърце и душа.

Иерон. Любите ѣж отъ се сърце и душа?

Сган. Да, да! и ѣж поискжхъ отъ башта ѣ.

Иерон. Поискжхте ѣж?

Сган. Да; и свадбата ни ште стане тая вечеръ, и азъ дадохъ дума.

Иерон. О! оженете се прочее, оженете.

Сган. Учудвамъ се, Господинъ Иерониме, отъ друга страна, какъ ви се не виждамъ достоенъ за да мислж за женене. Да оставимъ на страна възрастьта. Дваесетъ и десетъ, петнаесетъ и петъ, тия сж вѣнъ отъ разговорътъ ни; женигъ сѣмо мислжтъ за годинигъ си: работигъ да видимъ, Господинъ Иерониме, работигъ! Можете ли ми намѣри единъ младъ дваесегодишенъ по-силенъ и по-юнакъ отъ мене? Движенията на тѣлото ми не сж ли по-приятни и по-даровити отъ движенията на сѣки други? (*Расхожда се съ смѣшенъ начинъ*). Мож да ходж петъ, шестъ и седемъ часове, безъ да се уморѣж! Видѣлъ ли ме е нѣкой да пжтувамъ нѣкога въ кола; но освенъ това най-добрѣ се познава възрастта отъ зжбитѣ: ето! гледай ги, орѣхи трошжтъ, и не шжтъ да знаятъ. И не ямъ ли четири пжти на день освенъ кафето и закуската. Нека дойде да яде младий дваесетъ годишенъ, и ако го не направѣж да земе германски хапове, тогава имѣ штешъ да казвашъ! Стомахъгъ ми, Господинъ Иерониме, е редко нѣшто, даръ на всесилната природа! (*като кашля*). Хжмъ! хжмъ! хжмъ! Е! убѣдихъ ви, не ште дума. Што ште кажете сега; чудите се наистина и вие.

Иерон. Што да ви кажж, Господинъ Сганарале; виждамъ че сжмъ билъ излѣганъ, и имате правда: ште направите твърдѣ добрѣ да се ожените.

Сган. Отричахъ се други пжтъ отъ жененето, но сега имамъ силни причини за да направѣж противното. Освенъ неизговоримата оная радость, която ште да до-